

Свята у травні 2026:

- 1 травня - День праці
- 8 травня - День пам'яті та перемоги над нацизмом
- 8 - 9 травня - Дні пам'яті та примирення, присвячені пам'яті жертв Другої Світової війни
- 9 травня - День Європи
- 10 травня - День матері
- 12 травня - Всесвітній день медичних сестер
- 14 травня - Вознесіння Господнє
- 15 травня - Міжнародний день сімей
- 17 травня - День пам'яті жертв політичних репресій
- 18 травня - Міжнародний день музеїв
- 20 травня - День банківських працівників
- 21 травня - День вишиванки
- 23 травня - Свято Героїв
- 24 травня - День слов'янської писемності та культури
- 25 травня - День філолога
- 30 травня - День працівників видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження
- 31 травня - Трійця
- 31 травня - День Києва

Виробник і пайовик: щоб зв'язок між нас не зник!

ПЕРЕВЕСЛО

Міжрайонний інформаційний бюлетень Групи компаній «Нива Переяславщини»

№5(71) від
02.05.2026

10 травня - День матері

Новини щоднини

ОБОВ'ЯЗКОВИЙ ТЕХОГЛЯД ДЛЯ ВСІХ АВТО: В УКРАЇНІ ГОТУЮТЬ НОВІ ПРАВИЛА НА ВИМОГУ ЄС

У рамках євроінтеграційних зобов'язань Україна має відновити процедуру обов'язкового технічного контролю для всього автотранспорту, включно з приватними легковиками. Відповідну законодавчу базу необхідно ухвалити до кінця 2027 року, інформує Proslav.

Про підготовку нових правил розповів заступник міністра розвитку громад та територій Сергій Деркач під час круглого столу, присвяченого регулюванню та детінізації автомобільного ринку, повідомляє УНІАН.

«Ми готуємо зараз законопроект. Євросоюз нам поставив цей критерій змін до кінця 2027 року. Тобто до кінця наступного року в нас мають бути прийняті зміни до законодавства, які встановлять норму про проходження обов'язкового періодичного контролю транспортних засобів – всіх абсолютно, в тому числі легкових, які зараз його не проходять», – пояснив Деркач.

В уряді наголошують, що такі кроки є критично важливими для адаптації до стандартів ЄС та зменшення аварійності на автошляхах. Проте ініціатива стикається з політичним опором. Деякі парламентарі стурбовані тим, що нововведення стане додатковим фінансовим тягарем для українців у складний воєнний час.

«Ми навіть бачили декілька інтерв'ю наших колег народних депутатів, які на сьогодні дуже сильно проти такої історії, тому що це збільшить навантаження на людей під час війни. Але з іншого боку, ми маємо думати і про безпеку на дорогах», – зауважив заступник міністра.

ЗАКЛАДИ ТА УСТАНОВИ ПЕРЕЯСЛАВА ОТРИМАЛИ 13 ГЕНЕРАТОРІВ: ЯК РОЗПОДІЛИЛИ ГУМАНІТАРНУ ДОПОМОГУ

23 квітня під час чергової сесії Переяславська міськрада прийняла рішення про розподіл генераторів, які громада отримала як гуманітарну допомогу. Техніка допоможе забезпечити стабільну роботу критичної інфраструктури та навчальних закладів під час можливих відключень світла, інформує Proslav.

Від Департаменту житлово-комунального господарства Київської ОДА місто безкоштовно отримало загалом 12 генераторів. Її розподілили між місцевими установами:

- КП «Переяславське ВУКГ»: один генератор живлення НІW-35 T5, вартість якого перевищує 742 тисячі гривень.

- Відділ освіти: один генератор НІW-35 T5, а також чотири менших – GR6500 (вартістю майже 30 тисяч гривень кожен).

- Виконавчий комітет: чотири установки GR6500.

- КНП «Переяславський центр первинної медико-санітарної допомоги»: два генератори GR6500.

Окрім обласної підтримки, Переяслав також отримав техніку від Гірської сільської ради. З балансу їхнього комунального підприємства «Горянин» місту передали дизельний генератор TERNOL F132W (32Va). Його оціночна вартість складає майже 450 тисяч гривень.

ПІДТРИМУЄМО

#25РАЗОМЗНИВОЮ

«Грузія — серце Кавказу, Україна — душа Європи», — так твердить одне із грузинських прислів'їв, а ще грузини кажуть: «Там, де грузин стає левом, українець — орлом». Та воно і не дивно, бо у нас і у них багато спільного. І вони, і ми готові зустрічати гостей хлібом-сіллю, вони відкриті та щирі, як і ми, а ще віковічні гори дарують обом народам якусь внутрішню нескореність і прагнення свободи. І ворог у нас однаковий...

Самі грузини називають свою державу Сакартвело. Грузини про Україну знають, що українці — це найбільші друзі Грузії. Друзі за духом, брати за характером. Україна і Грузія — це дві країни, які історією, своїми світовідчуттями та очікуваннями від майбутнього нерозривно пов'язані одна з одною. Тому коли раптом життя занесе грузина до України, то тут він почува-

МИХАЙЛО МАХАРАДЗЕ:

ється як удома, швидко обростає родиною і друзями, народжує дітей і приносить із собою до України шматочок Сакартвело.

Так сталося із нашим героєм.

Маленький Міхо виріс там, де над тобою височіють снігові шапки гір, навіть коли в долині зеленіє трава, а вранішні тумани запросто увійти у відчинене вікно. Ці осяйні вершини й стрімкі потоки гірських річок

не лише залишаються в пам'яті назавжди, а й роблять твою душу відкритою до людей, дарують можливість легко відрізнити кривду від правди, як би вона не маскувалася.

Він народився 16 червня 1969 року у селі Хараула поблизу Батумі. Тут усе літо пас худобу: овець, кіз та корів на просторах зелених луків, тут досі міряє босими ногами землю його матуся, якій 96 років. Культ матері — то особлива історія для Грузії, її слово — закон, а вияв неповаги — ганьба для дитини. Тому Міхо звичаїв не порушував. Батьки працювали у місцевому колгоспі, вирощували тютюн. Дітей у родині було п'ятеро — чотири брати й сестра. Він любив дивитися з вершини гори на тумани, що клубочаться внизу. До школи було зовсім поруч,

ЗДОРОВ'Я НАЦІЇ

Люди давно шукають джерело молодості, бо кожному з нас хочеться бути молодим і здоровим, і якщо молодість - категорія змінна, то зі здоров'ям не все так однозначно....

Є у нас можливість про нього подбати, особливо, якщо почати замолоду. То де воно те вічне джерело здоров'я?

Згідно з дослідженням вчених, воно весь цей час було у нас під носом. Чудодійний еліксир - у фізичній активності.

“Особливість соціально відповідального бізнесу у тому і полягає, що він дбає не лише про виробництво та отримання прибутків, він відчуває особисту відповідальність за весь простір, який виростає довкола нього. Тут, можна сказати взаємна відповідальність: ти дбаєш про людей, які завтра складуть твій потенціал, а вони рухають компанію вперед. Тому “Нива Переяславщини” зацікавлена у розвитку фізичної культури та спорту. Ми й самі охоче ним займаємось, влаштуємо футбольні турніри між підрозділами, підтримуємо дитячі футбольні команди, дорослий хокей і готові завжди стати спонсорами активних занять спортом.

Спорт вчить чесної конкуренції та боротися й перемагати. Зрештою, це здоров'я нації. А тому — будемо робити все, щоб розвивати спортивний рух і далі будувати суспільство успішних та щасливих

людей. Зрештою, якщо компанія хоче мати майбутнє - то повинна про нього подбати вже зараз.

Так і склалося що заради цієї мети, а ще надихнувшись спілкуванням з організатором боксерського турніру депутатом Київської обласної ради, президентом Київської обласної федерації боксу - Юліаном Москаленком, ми доєдналися цього разу до Чемпіонату Київської області з боксу серед молоді, чоловіків та жінок та стали партнером із його проведення.

Приємно бути учасником дійства, яке у такий складний для держави час підтримує розвиток молодіжного спорту, дає можливість юнакам та юнкам випробувати свої сили, показати майстерність та рости здоровими й активними.

Особливо приємно, що обраний вид спорту - бокс, адже не таємниця, що тут ми міцно тримаємо світове лідерство і наша школа боксу дала світові видатних спортсменів-українців. Щиро сподіваємось, що будуть такі видатні боксери й серед нинішніх учасників чемпіонату”, - зазначає директор Благодійного фонду “Ниви Переяславщини” Анатолій Єщенко.

А чемпіонат справді зібрав молодіжний боксерський цвіт з усієї

області. Кожен район Київщини виставив своїх учасників. Змагання є відбірковими до чемпіонату та Кубка України.

У турнірі беруть участь 152 спортсмени з 24 територіальних громад — районів, міст і сіл Київської області.

І звичайно не обійшлося без нагороджень Київська обласна адміністрація та Федерація боксу області відзначила провідних спортсменів та їх тренерів за спортивні досягнення. Зокрема наставники отримали звання заслуженого майстра спорту, а спортсмени - майстрів спорту.

Привітав учасників дитячий хореографічний колектив “Мрія”.

Щиро бажаємо учасникам вдалих виступів, переможних спарингів і віри в себе!

Бокс не просто дає можливість “виплеснути енергію”. Він вчить розподіляти сили, відчувати своє тіло, взаємодіяти з іншими, тримати фокус. А найголовніше - приймати поразки як досвід і працювати над собою.

Це не просто про спорт. Це - про шлях до себе, в оточенні підтримки, розвитку та здорової дисципліни. І ми раді відчувати свою причетність до цього видовищного виду спорту.

КЕРІВНИК ПОВИНЕН БУТИ ПРИКЛАДОМ!

і коли уже лунав дзвінок, він встигав добігти. Але до шкільних обов'язків ставився серйозно. У старших класах класним керівником був старший брат, тому інакше не можна було. Він і досі викладає у школі математику.

Після закінчення школи поїхав навчатися до ветеринарного технікуму, думав пов'язати своє життя з ветеринарною медициною, але за два роки мобілізували до армії, а потому поїхав до Києва до армійського товариша. Так кілька разів з'їздив і лишився в Україні назавжди. Вже 35 років живе тут.

Кілька років займався вільною боротьбою, тренував товаришів. Одного разу на зупинці побачив яскраву україночку Оксанку, запропонував підвезти, та так вони й залишилися разом. На той час вона

працювала у лікарні, за рік побралися, ще через рік народився син. Вони щасливо одружені вже 32 роки. Кілька років прожили у Києві, потім переїхали до села Переяславське. Оксана Григорівна також працювала на “Ниві” завідувачкою ідальнею 12 років.

А тут усі дороги вели на комбінат. Тут завідувачкою ідальні працювала теща, поверхом нижче жив директор ЕКХП, тому прийшов сюди слюсарем

у ремонтний цех до Віталія Миколайовича Барабаша, тоді він працював головним механіком. У перший рік роботи перейшов на сушіння зерна і тепер уже 26 сезонів працює на елеваторі керівником.

За цей час змінилося все, але зміни були поступовими й легко ставали звичними. Там, де раніше росли чагарники, поступово з'явилися LAW, SATIG, склади, елеватори, «Олімпіада». Іншим стало обладнання і поступово формувався колектив. Незмінним залишалося тільки одне — відповідальне ставлення до роботи.

«Елеватор — це живий організм, який ніколи не зупиняється. Навіть ремонти відбуваються без зупинки, бо головне його призначення — відвантажувати збережене і доглянуте зерно на комбікормовий завод.

Щотижня директор заводу надсилає замовлення, а елеваторники чітко, відповідно до нього, забезпечують сою, кукурудзу, ячмінь чи пшеницю. У точно вказаній кількості і у точно визначений час.

Загалом цю роботу виконує колектив із 12 осіб, деякі пропрацювали усе життя, інші прийшли нещодавно. У мене вимога тільки одна — працювати так, як я. Ти маєш знати свою роботу, що робить, — любов!

Керівник має бути прикладом в усьому. Коли в Грузії збираються друзі, час, звичайно, змінився: раніше ми вантажили 5-6 вагонів зерна, зараз вантажимо 27, і нам мало, хочеться робити швидше. Зараз просто зошит із ручкою змінили на комп'ютер», — каже Михайло Махарадзе.

26 років його роботи минули як один день, він так само поспішає на працю, знає кожен гвинтик і кожного працівника. Ніколи не припиняється його зв'язок з батьківщиною, але українська земля, родюча, багата, наввіки полонила його серце. Він вирощує овочі, великий майстер з приготування шашлику, бо знає для нього головний інгредієнт, як і до всього, що робить, — любов!

НА ВІДСТАНІ ЛЮБОВІ

«П'ятчка» по містах і села і кожного разу привозять смаколики та нашу любов. Безумовно, що тричі на тиждень вони заїжджають до кожного магазину, бо саме стільки разів ми підвозимовироби щойно з рук наших майстрів. Але серед цих трудівників є одне авто, яке кожного разу працює із новим адресатом – це автомобіль нашої виїзної торгівлі.

Ні, ми не будемо втомлювати вас таємницями технологій, тут здебільшого все давно вивірене: якісне м'ясо, суворе дотримання рецептури та тільки найкращі спеції! А от про один з інгредієнтів – нашу любов, маємо сказати неодмінно.

Та воно і не дивно, якби ми не любили те, що робимо, то просто не працювали б! Від першого пшеничного паростка у полі і до смачнучої ковбаски на столі, усе просякнуте нашою любов'ю. Ми любимо те, що робимо, і робимо те, що любимо! Тож частинка нашої любові і поваги автоматично потрапляє до кожного нашого шанувальника. А найкоротший час потрапити до вашого столу – то автомобіль. Тож і снують кольорові автомобілі

«Виїзна торгівля з'явилася у нас дуже давно. Можна

Той, хто давно працює із виробництвом м'ясних виробів, нізащо не відкриє вам усіх своїх секретів. Але ми любимо кожного, для кого працюємо, тому готові поділитися...

сказати, що це було наше перше знайомство з шанувальниками. І для нас це не просто продаж «із коліс», це наш стратегічний підхід.

Таким чином досягаємо кількох цілей. Ми максимально скорочуємо шлях від виробника до споживача.

Рано-вранці машина виїзної торгівлі завантажує свіжу продукцію, а за кілька годин уже пропонує її покупцям. Тому продукти максимально свіжі – сьогодні виробили – сьогодні продали.

Інший аспект – географія наших поїздок. Зазвичай ми приїжджаємо

до невеликих сіл чи мікрорайонів. Один із принципів нашої роботи – зробити якісний продукт доступним для мешканців міста і села. Зазвичай працюємо зі старостами сіл і погоджуємо з ними графік приїзду. Здебільшого – це базарні дні, щоб мешканці могли відразу придбати усе необхідне в одному місці. Тобто сама філософія змінюється: не клієнт іде до нас, а ми до нього. Так ми знайомимо покупців із продукцією і тестуємо

ринку.

Поступово мешканці звикають до часу приїзду магазину і вже очікують на нього. Правда у цього процесу є і недоліки, бо машина обслуговує за день кілька сіл і не завжди може вмістити весь асортимент продукції, тому після вивчення ринку ми готові відкрити і магазин фірмової торгівлі. Зазвичай так і буває», – коментує проєкт очільниця торгового відділу Тетяна Стецюра.

Щодня, окрім неділі та понеділка, ми раді бачити вас у наших «Магазинах на колесах».

Вівторок

Соснова – 6.30-8.00

Сомкова Долина – 8.30 – 9.15

Ничипорівка – 9.30 - 10.10

Лозовий Яр – 10.50 - 11.30

Сулімівка - 11.45 - 12.15

Лемешівка – 12.30 – 13.30

Середа

Велика Каратувль – 6.30 -7.30

Ташань – 8.10 – 9.10

Воронівщина – 9.45 - 10.10

Двірківщина – 10.20 -10.50

Шевченкове – 11.30 - 12.00

Мала Березанка – 12.30 - 13.10

Четвер

Нова Оржиця – 6.45 - 8.00

Любомирівка – 8.15 - 9.00

Сотниківка – 9.15 - 10.15

Жуківка – 10.55 – 12.20.

Войтове – 12.40 - 13.20

П'ятниця

Веселинівка – 7.00 - 8.20

Бзів – 8.40 - 9.20

Дернівка – 9.40 – 10.10

Недра – 11.00 -11.30

Лихнівка – 12.00- 12.30

Субота

Волошинівка 6.00 - 7.30

Басань – 8.20 - 9.40

Новий Биков – 10.00 – 11.00

Усівка – 11.30 -12.30

Від нас до вас всього кілька годин, і це відстань любові!

НАША НОВИНКА!

#СМАЧНОЗП'ЯТЧКОМ

Здається, немає українця, який не любить сало! Зі скибочкою чорного хліба і часником, до борщу, на вишуканих канапках чи підсмажене на вогні. Ніхто і не сумнівається у його смакових якостях та поживних властивостях. Свіже сало – цінний продукт, багатий на вітаміни А, D, E та корисні жири, омега-3, 6, 9, що підтримують імунітет, судини та роботу мозку.

Але головне не це. Це не просто їжа. Це спогади дитинства і перші походи на вигін, де разом з друзями підсмажував його на вогнищі. Це нічого, що потім і руки, і одяг просочувався димом і мамі доводилося все це прати, але це те, до чого завжди хочеться повернутися.

Це дім, бо навіть у найкращих мішленівських ресторанах не готують таку печеню з салом.

Це щось правічне, бо воно було

ще задовго до нашого народження і вже тоді воно давало силу нашим предкам, і їх сила тече в наших жилах і переносить цю стійкість уже до наших дітей.

Це смак такий простий і зрозумілий кожному, що може обійтись без хитромудрих приготувань і від того ніяк не погіршає.

Зрештою, це код української нації, бо скажеш, що ти українець і відразу іноземці, скажуть: «Юкрейн, борщ, сало, і ще щось про пуйло!».

У мороз зігріє, у важкий день підтримає, а за столом – об'єднає. А ще важко уявити собі будь-який військовий похід без цього надзвичайного перекусу. Саме воно тримало козаків у походах, воно і зараз підтримує наших захисників.

Ми не перестанемо захоплюватись цим продуктом, тим паче як найбільший

А потім тривожились, щоб паска не запала, щоб «шапочка» не з'їхала, бо тоді на родину чекає біда і хтось може померти. Але паска, як сонце, виринала із печі і такими пахощами наповнювала все, що аж памороки забивала і хотілося хоч красчок відламати, та не можна, її до церкви готують

Як вибиралися для цього яйця, щоб були біленькі та гарні й складалися у кошик. Як перші такі тендітні весняні різьблені листочки та квіточки вранці у Великодню суботу збиралися дитячими рученятами, вишукувалися найкращі, бо вони мають лишити світлий слід на білих яйцях, зварених у цибулинні.

А трохи старшими у ніч перед Великоднем ішли до церкви, щоб підтримувати там вогонь, бо є така традиція – освітлювати шлях Великодню. Посеред темряви ночі наш вогник яскраво палахкотів до самого ранку, а перед сходом сонця церковний сторож брав на себе ті обов'язки, а ми замурзані, як сажотруси, бігли додому вдягатися у новенький святочний одяг, щоб уже іти до церкви з мамою.

А ще обов'язково на Великдень треба піти понести смаколики бабусі сусідці, бо Великдень має прийти до кожного, щоб великому і малому, веселому і сумному, самотньому й оточеному родичами подарувати надію на майбутнє.

І хоча у нашій пасці вчувається запах порошу, і часом вона солена від материнських сліз і пшениця для неї з українських ланів, над якими шуліками кружляють ворожі дрони, але той святий хліб провіщає Воскресіння Христа і Воскресіння України.

Маємо у це вірити, із цим жити

Великдень для українців не просто свято, це щось значно більше. Це спогади, як мама місила тісто та причиняла на паску, а нам малим не дозволялося галасувати та бігати й ми ту заборону сприймали, як належне, бо ж так народжувалася пасочка. А далі уже готову закочену «тістовими» косами паску садили у піч і ми весь час думали, чи не ковтне та піч нашої пасочки...

ПРО СИЛУ ВЕЛИКОДНІХ ПОБАЖАНЬ

та робити усе що можемо, щоб це справдилася.

З цією вірою ми несемо свої

«Пакунки добра» у села, приходимо до хати самотніх людей, щоб подарувати радість очікування Великодня.

Цього разу з директором Благодійного фонду «Нива Переяславщини» Анатолієм Єшенком прямуємо до Нової Оржиці. Давно ми тут не були, скучили за усіма. А тут уже тривожні думки бродять по селу, що може пакунків уже і не буде. Зазвичай ми приходимо в останню п'ятницю місяця. Цього ж разу вирішили привезти Пакунки ближенько до Великодня, бо у них красуються духмяні пасочки. Ох і запах стояв у модульній їдальні, де їх акуратно склали у коробки. Кожного разу цю роботу виконує наша медсестра із водіями автобусів. Вони щойно привезли колег на роботу і доки чекають інших завдань, разом допомагають пакувати. А взагалі у пакунках праця сотень людей: працівників «Ниви», які виробляють тушкованку, а ще тих, хто вирощує зернові, збирає, зберігає, переробляє на корм, вирощує тварин. А ще менеджери та водії, агрономи й різнороби.

Загалом у Новій Оржиці 13 наших підопічних. Донька Катерини Володимирівни Бреус каже, що насилу упросила маму, щоб пішла з городу, бо ж виполоти часник це дуже важливо, дарма, що потім «стрибає» тиск, але йому хіба якихось 84 роки то причина лишити часник не полотим? Певно, що ні. Внук Олег Пожарський після поранення вже майже два роки лікується за кордоном, то йому ж не легше?

Валентина Костянтинівна Крепець має 81 рік, дякує за Пакунок і припрошує попиту компоту, каже, що днями

буває нікого не бачить, годинами сидить чекає і ніхто не проходить, тому гостям дуже рада. Одна радість, коли приїжджає внук Тимур та співає «Червону калину».

Анастасія Павлівна та Ігор Олександрович Шаповалови – веселе подружжя, разом прожили 53 роки! Дідусь жартує, що у нього рік за три. А бабуся, що ще і часу не вистачає налюбуватись. Дякують і кажуть, що це приємно, коли не відчуваєш себе покинутими й непотрібними, особливо у таку скрутну хвилину.

Ми почули ще багато історій, почули купу побажань, а вони, висловлені щиро і захоплено, та ще й перед Великоднем, мають здатність здійснюватись. Головне, звичайно, про мир! Нехай бажання мільйонів українців здійсняться, Світлий Боже, допоможи нам! Господи сил, будь із нами!

ТАКЕ ДИВОВИЖНЕ САЛО - ЛАРДО!

виробник свинини ми знаємо про сало все. ТМ «П'ятачок» має з десяток

різних видів сала. Не раз чули, як ви обожноєте «Стерське», як смакуєте Сало «По-гуцульськи», «Угорське», «Закарпатське»...

Але ніні ми хочемо запропонувати вам ще один варіант і сподіваємось, що ви його полюбите, як любимо його ми.

Знайомтесь – Лардо! Уже у його звучанні відчувається італійський колорит! Воно справді походить з селища Колонната (регіон Тоскана). За способом приготування лардо дуже схожий на шпик, а їдять його зазвичай в чистому вигляді,

нарізаним на тонкі скибочки.

Воно створене у провінції, де видобувають білий мармур. І це саме він став пізніше шедеврами Мікеланджело і Родена. А те, що не підходило для безсмертних шедеврів перетворилося у ванни, де впродовж трьох місяців тримали засолене та приправлене сало За вартістю традиційне лардо поступається хіба що таким делікатесам, як хамон та прошуто Сан Даніеле.

Ми не те що хочемо посуперничати з Лардо ді Колонната, але наше Лардо зовсім не гірше. Воно так само зі

спинки, оброблене великою морською сіллю, приправлене спеціями й гостре на смак. А головне, витримане впродовж трьох місяців у спеціальній клімат камері. Ми почали його випускати зовсім недавно і у продаж надійшли тільки перші партії, так що ви матимете нагоду спробувати його першими. Його приготування досі проводиться за стародавніми італійськими рецептами, триває довго, але зате який преміум смак!

На порозі найбільших Великодніх свят ми хочемо, щоб ви поклали шматочок цього шедеву до своїх великодніх кошиків. А ще чекаємо в аших вражень про дивовижний продукт – Лардо!

Нехай воно вам видасться смачним, бо пікантне та вишукане воно дуже личить до родинного столу!

ТАРАС ШЕВЧЕНКО: ТАКИЙ ЗЕМНИЙ І УНІКАЛЬНИЙ

Він був темний блондин, з його лиця пробивалася відвага, в темно-сірих невеличких очах світилися розум та енергія. Голос у нього був м'який, в ході й рухах — зосередження. При першій зустрічі із ним у ньому не примічалось нічого привабливого, навпаки, він здавався холоднуватим, сухим, хоч і простим, приступним. До людей ставився спершу недовірливо і перед першим-ліпшим не відкривав своєї душі, особливо бував замкнутий супроти тих, хто добивався викликати в нього одвертість та щирість. Зате коли пізнавав чоловіка й відкривав у нім бодай одну гарну рисочку, прив'язувався до нього, а як знаходив у тій людині взаємність, віддавався йому цілим серцем. Примітними рисами характеру були доброта, м'якість, навіть делікатність, що суперечило його суворій масці, незвичайна простота, природність, безкорисливість, навіть саможертвоність. На кривду й несправедливість його серце запалювалося гнівом і вибухало, немов вулкан, — тоді він міг бути й несамовитим. З бідними ділився останнім.

ЧЕРВОНА КІМНАТА

Коли молодий Шевченко познайомився з К. Брюлловим, захват його був невимовний, адже Брюллов похвалив його малюнки. Приятель Шевченка І. Сошенко згадує, що в житті не бачив він веселішої і щасливішої людини, ніж Тарас упродовж кількох днів.

— Невже Брюллов завжди такий добрий, такий ласкавий? — питав він кількаразово в Сошенка.

— Завжди, — відповідав той.

— А ця червона кімната його улюблена?

— Улюблена.

— Все червоне! Кімната червона, диван червоний, завіси край вікна червоні, халат червоний і малюнок червоний! Все червоне! Чи побачу я ще колись його так близько?!

І Тарас заплакав. Ця червона кімната лишилася поетові пам'ятна до кінця днів його. Багато чого він забув, але останніми його словами були «червона кімната» і «Карл Петрович».

ЧОМ ТИ ДІЛА НЕ РОБИШ?

Пишучи поему «Катерина», Т. Шевченко питав у І. Сошенка:

— А послухай, Соха, чи воно так

Ось як описували сучасники зовнішність 29-літнього Шевченка: молодий, здоровий, середнього зросту, широкоплечий, міцно збудований. Його кругле виголене обличчя було прикрашене бакенбардами, волосся вистрижене по-козацькому, але зачесане назад...

до ладу буде?

— Та одчепись ти, кажу, зі своїми віршами! — гримає на нього Сошенко. — Чом ти діла не робиш?

Під «ділом» Шевченків приятель-художник розумів живопис, малярство. Згодом, коли до Шевченка прийшла слава великого поета, Сошенко виправдовувався:

— А хто ж його знав, що з нього зробиться такий великий поет? — і доповнював: — А все-таки я стою на своєму: що, якби він покинув вірші, був би ще більшим живописцем, ніж поетом.

НЕЩАСЛИВЕ КОХАННЯ

1843 року Шевченко покохав Теодосію, доньку кирилівського попа Григорія Кошиця, того самого, в якого хлопцем наймитовав. Дівчина відповіла на почуття поета, і вони хотіли одружитися, але не було на те батьківської волі. Старі Кошиці хотіли якимись хитрощами розлучити закоханих. У вересні, коли Шевченко гостював у Кирилівці, жінка Прокопа Демченка повіла дитину. Мати Теодосії умовила Демченків кликати за хрещених Тодосю й Тараса, маючи на думці, що її дочка не знає, що кумі й кумові в ті часи не можна було за звичаєм та законом одружуватися. Однак дівчина здогадалася, до чого йдеться, взяла дитину Демченків, пішла з нею до іншого попа й охрестила її з іншим кумом. Після того Кошиці вже просто не дали благословення молодим і відмовили Шевченку. Поет змушений був відступитися. Цікаво, що сама Теодосія так і не відцуралася свого кохання. Вона відмовилася виходити заміж, збожеволіла і вмерла 1884 року.

ХОРОШИЙ ПАН

Якось Шевченко, ще в перший побит свій на Україні, навідав поміщика Скоропадського. Поміщик вихвалявся перед поетом, як добре живуть у нього

кріпаки. Діло було перед обідом.

— Я їм, — каже, — те, я їм і друге. Живуть вони в мене, як у Бога за пазухою.

Тут один з лакеїв зробив якусь шкоду. Поміщик стрибнув з-за столу і побіг у лакейську. Прибіг і лясь-лясь лакея по лицю, а дверей і не зачинив за собою. Шевченко скипів, схопився з місця, взявся за стола і так його тріпонував, що все з нього посипалося додолу. Прибіг господар. Поет зиркнув на нього, роздер шапку і кинув половину Скоропадському.

— Хороший пан, нічого сказати. Добре людей шануєш! — та з тим і пішов. Відтоді він у Скоропадського не бував.

НОВИЙ ЖУПАН

Шевченко, перебуваючи в 1845-1846 роках у Переяславі, жив, як відомо, у свого приятеля М. Козачковського. Він часто бував задуманий, недбалий до себе, часом нікого не помічав довкола. Нового одягу шити не любив, ходив у старому.

Довідавшись, коли Шевченко мав отримати гроші від Київської Археографічної комісії, де служив, Козачковський за тиждень до того покликав кравця і, поки поет спав, дав йому зняти мірку із його старої одежі. Коли Шевченко одержав гроші, кравець приніс нового жупана. Шевченка це дуже здивувало.

— Як? Який жупан?

— Ви ж, панотчику, замовляли жупан на сьогодні, й мірку знімав із вас.

— Що за біс? Нічого не згадаю! І торгувався?

— Аякже.

Шевченко віддав гроші і заспокоївся.

ПІЗНАЄШ

Раз до Козачковського прийшов

кріпак і сильно жалівся, що у нього украдено пару волів. Козачковський поспівчував кріпакові і одіслав його. Цю розмову почув Шевченко, вийшов услід за селянином і, розпитавши його, дав, щоб ніхто не бачив, 50 карбованців.

— В позику! — сказав поет. —

Оддаси колись, як розбагатієш!

— Як же я оддам вам, коли я вас не знаю? — відказав здивований селянин.

— Все одно! Пізнаєш! — відповів поет.

ПОСПІШАЮЧИ НА ВЕСІЛЛЯ

Коли Шевченка заарештували, на ньому був фрак, сам він був чисто виголений, наче зібрався до когось з візитом. Губернатор Фундуклей, який був добре знайомий з Шевченком, здивувався, побачивши, що той при такому параді:

— Чого це ви, Тарасе Григоровичу, так прибралися? — спитав він.

— Та бачте, — відповів Шевченко, — я поспішав до Костомарова на вінчання. Він запросив мене боярином, так я ото, заки у Броварах мені перепрягли коней, поголився і причепурився, щоб з воза просто до молодого.

— Еге! — відповів Фундуклей. — Коли так, дак куди судженого, туди й боярина.

БІСОВА МУЗА

Під час слідства в справі Кирило-Мефодіївського товариства Шевченко завжди був бадьорий, веселий і спокійний. Перед допитом якийсь офіцер-жандарм мовив до нього:

— Господь милостивий, Тарасе Григоровичу! Ви виправдаєтесь, і ото-ді-то залунає ваша муза.

— Та який же чорт усіх нас сюди заніс, коли не оця бісова муза! — відповів поет.

ЛІПШЕ БУЛО Б НЕ РОДИТИСЯ

Як відомо, Шевченку цар заборонив у солдатах «писати й малювати». От як виконували царську волю ретельні прислужники. До Шевченка приставили солдата — «дядька». В казармі він очей не зводив зі свого підопічного, а коли Шевченко виходив із казарми чи на муштру, чи просто

подихати свіжим повітрям, «дядько» трусив його, шукаючи, щоб не було в нього ні в кишені, ні за пазухою, ні в чоботях паперу й олівця. Це саме чинив з Шевченком командир роти Потапов (в Новопетровському укріпленні). Він вивертав у Шевченка кишені, катував його муштрою, чіпляючись до поета і знушаючись із нього, і хоч як той страждав од цього, послабу не було. Це доводило Шевченка до розпуки:

— Ліпше було б, — казав він, — мені не родитися або швидше вмерти.

МИСЛИВСЬКА ПРИГОДА

Коли Шевченко був на засланні в Раїмській фортеці, з ним трапилася мисливська пригода.

Загалом поет полюванням не захоплювався, — не любив ходити з рушницею. Але якось четверо солдат убили здорового кабана, витягли с'як-так з очерету і покинули на березі, щоб другого дня прийти за ним возом. Коли ж прийшли, виявили, що половину кабана було з'їдено. З ініціативи Шевченка вирішили встановити рушницю на підпорках і відвели від кабана до курків шнурки.

Вранці побачили, що всі рушниці вистрілили, м'ясо лежало ціле, а довкола були калюжі крові й криваві сліди, які вели в степ. Пішли по слідах і за версту знайшли мертвого тигра: в ньому було шість куль. Шкура звіра від хвоста мала чотири аршини — був то справдешний велетень. Іншого тигра, якого замалював Шевченко, вбили учасники Аральської експедиції в 1848 році.

ОТАК БИ Й ЗОСТАТИСЯ

Коли Шевченко плавав з Бутаковим по Аральському морі, він помітив, що в тому морі є рухливі острови, які постали з перегнаних рослин. Раз якось плів Тарас на невеличкому човні з п'ятьма матросами. Пристали вони до берега і пішли погуляти. Тарас ліг собі в траву і віддався спогляданню неба. Матроси забули про нього й попливли. Коли ж оглянулися, аж поета немає. Почалися розшуки.

— А я лежу собі, — згадував поет, — та й мовчу, бо думка була в мене така, щоб зовсім там зостатися, але ж бісові матроси знайшли мене.

ПОМИЛИВСЯ

1848 року після тримісячної плавби по Аральському морі експедиція А. Бутакова повернулася в гирло Сирдар'ї, і тут мали провести зиму. Поблизу форту, на острові Косаралі (там гарнізоном стояли уральські козаки), вийшли вони на берег. Уральці, побачивши Шевченка з широкою, як лопата, бородою і в цивільному, подумали, що то, певне, засланий розкольниківський піп. Донесли одразу про те своєму командиру, а той попросив Шевченка відійти в очерети і... раптом упав перед ним на коліна:

— Благословіть, батюшко! Ми, — каже, — усе знаємо!

Шевченко зміркував гумор ситуації і обдарував осавула найсправжнішим розкольниківським благословенням.

Урадуваний осавул поцілував Шевченка в руку, а ввечері справив прибулим таку гостину, що їм і не снилося.

ВЕРБОВА ПАЛИЦЯ

Коли Т. Шевченка в жовтні 1850 року переводили в Новопетровськ, поет знайшов на вулиці в Гур'єві вербову ломаку: вона служила йому палицею в дорозі. Прибувши у форт, Шевченко застромив палицю в землю на солдатському городі, і з неї виросло перше дерево в Новопетровську. Пізніше, при підтримці коменданта фортеці Ускова, вибрав він місце для саду (верст за дві од форту), зробив план, розмітив, де які дерева садити, і восени 1853 року на тому місці закипіла робота. Дерев

виписали з Астрахані і з Гур'єва, перевезли також, за порадою Шевченка, і великі шовковиці з Ханга-Баби. В саду збудували для родини коменданта літній дімець і альтанку. Біля альтанки спорудили землянку, яка стала місцем творчого натхнення самого Шевченка.

Форт Новопетровський було скасовано 1857 року і перейменовано в Олександрівське. Сад став міським і звався весь час садом Шевченка, а землянка — дімцем Шевченка.

ПОДАРУНОК ПЕРЕД ЗВІЛЬНЕННЯМ

І перед самим звільненням із заслання Шевченкові не давали пільги по службі. Влітку 1857 року прибув якийсь татарин із Астрахані й пустив чутку, що має туди прийти великий князь Константин. Командир роти, де служив Шевченко, на випадок, коли заверне великий князь у Новопетровське, призначив караул, куди вписали і Шевченка. Почалася знову скажена муштра. Вийшов командир роти в усій своїй, як згадує поет, «ослячій величчю» й потріпав Шевченка по плечу:

— А що, брате, визволення? Ні, ми ще зробимо з тебе видатного фрунтовику, а тоді з Богом.

І зараз же звелів сфрейторові щодня по чотири години муштрувати Шевченка з рушницею. На щастя, комендант фортеці, довідавшись про такі заходи надміру ретельного солдафона, зробив йому догану.

ВЕЛИКА РАДІСТЬ

Відомо, що до звільнення Т. Шевченка із заслання прислужилася родина віце-президента Академії художеств у Петербурзі Ф. Толстого.

Особливо гаряче турбувалася про це графиня Анастасія Іванівна. Не дивно, що коли Толстї дізналися про Шевченкове визволення, радість їхня була безмежна: з цієї нагоди розбудили дітей, зібралися всією родиною в залі, прийшов дехто з гостей, всі радісно цілувалися і ділилися новиною.

В КИСВІ, НА ПРІОРЦІ

Шевченко дуже любив дітей. Живучи в 1859 році в Києві на Пріорці, поет дуже здружився з дітьми. Діти бігли за ним і кричали:

— Дядьку, розкажіть нам ще одну казочку!

По обіді поет ішов у сад, лягав під яблунею і кликав до себе дітей. Вони лазили по ньому, пустували.

— Кого люблять діти, — казав про себе поет, — той не зовсім ще поганий чоловік.

Якось наймичка Оришка, перучи одяг, знайшла гроші, про які Шевченко забув, і він на ці гроші влаштував для сусідських дітей «бенкет». Пішов на базар, накупив силу іграшок та ласощів, ледве доніс. Двір посипали свіжою травою, дітвора раділа, гралася, качалася по траві, поет теж радів. По обіді перекупка привезла цілий візок яблук, груш, пряників, бубликів. З двору «бенкет» перейшов на вигін. Посохдилися дорослі й говорили:

— Оцей старий, певне, божевільний! Шевченко бігав разом з дітьми, повчав їх, сміявся, змагався із хлопцями.

ВОЛЯ РОДИЧАМ Т. ШЕВЧЕНКА

В лютневій книжці журналу «Народное чтение» за 1860 рік, що виходив у Петербурзі, було надруковано коротеньку автобіографію Т. Шевченка. В тій автобіографії поет між іншим написав: «Моє минуле тим більш жахливе, що мої рідні брати й сестри й досі ще кріпаки. Так, вони й досі ще кріпаки!»

Ці слова вплинули на тогочасну суспільність. І. Тургенев, член «Общества для пособия литераторам и ученым», взявся зробити подання про визволення Шевченків із кріпацтва. Комітет на засіданні 21 березня порадив удатися до поміщика Флоровського і прохати, щоб він звільнив Шевченкових родичів на пошанування літературних заслуг Т. Шевченка і взагалі літератури. Поміщик, одержавши листа комітету, вирішив догодити і суспільній opinio, і собі. Він згодився відпустити Шевченків, але без землі.

Спершу родичі Шевченка, за порадою самого поета, не хотіли такого звільнення, але згодом, 10 липня 1860 року склали угоду з поміщиком і одержали вольну. Аж у 1863 році, в зв'язку з польським повстанням, видано було указ про перевірку уставних грамот. Перевіряти Кирилівку прибув майбутній редактор «Киевской старины» Лашкевич. Ось тоді й наділили Шевченків полем і городом.

СВЯТИЙ ВОГОНЬ

Шевченко, коли сперечався, запалювався, доходячи до пафосу. В

козак зі слідами солдатської муштри. Голова в нього була гостроверха, майже зовсім лиса, чоло високе, зморшкувате, очі невеликі, сірі, ніс широкий, губи покриті широкими густими вусами. Погляд був здебільшого суворий, недовірливий, іноді світився ніжною ласкою разом з гарною, доброю усмішкою. Постать — вайлувата. Руки спокійні. Хода поважна. Голос трохи хрипкий. Взимку одягався у високу смушкову шапку й кожух.

КОЛИ Ж БУДЕ?

В неділю 19 лютого 1861 року за старим стилем до важкохворого Т. Шевченка зайшов його знайомий інженер Ф. Черненко. Вся Росія сподівалася, що в той день буде оголошено маніфест про скасування кріпацтва. Шевченко очікував цієї події особливо напружено. Як тільки Черненко зайшов до поета, той замість звичайного привітання запитав:

— Що? Є? Є воля? Є маніфест? — і, глянувши у вічі Черненкові, зітхнув важко й мовив: — Так нема? Нема? Коли ж буде? — тоді затулив обличчя руками і, впавши на ліжко, заплакав.

Черненко почав заспокоювати його: є певна звістка, що цар у той день таки підписав маніфеста, але оголошувати його до посту заборонив, щоб народ зустрів свою волю не по шинках, а по церквах.

Тарас гірко всміхнувся і відпустив з цього приводу круте слівце.

Понад 30 років праправнук Шевченка Микола Лисенко працював над дослідженням «коріння Шевченкового роду».

У його поданні генеалогічна схема

запальності його, однак, не було ні злоби, ні пихи — тільки святий вогонь відчуття правди й справедливості. Коли ж бачив, що супротивник набирається пихи, поет дозволяв собі різко його осмикнути. В суперечках він висловлювався гостро, аж співбесідники побоювалися за нього. Особливо несамовитий ставав поет, коли заходила мова про кріпацтво — це була його глибока й болюча рана. Якось у гостях в Я. Полонського згадав поет своє дитинство і те, що родичі його і досі кріпаки. Від таких споминів аж заплакав, аж зубами заскреготав і, нарешті, так ударив кулаком об стіл, що чашки з чаєм попадали на підлогу.

ШЕВЧЕНКО В ОПИСІ ТУРГЕНЄВА

Ось як малює Шевченка в останні роки життя російський письменник І. Тургенев: широкоплечий, присадкуватий, кремезний, це був

Шевченкового роду містить понад 1300 осіб, відомих і безвісних, які мешкають в Україні, Росії, Прибалтиці, Австралії, США, Франції і зокрема у Кирилівці, Моринцях, Звенигородці.

«Свою Україну любить.

Любить її...

Во врем'я люте.

В останню тяжкую минуту.

За неї Господа молит'...»

(Т. Шевченко)

«Благословен той день і час,

Коли прослалась килимами

Земля, яку сходить Тарас

Малими босими ногами.

Земля, яку скропив Тарас

Дрібними росами-сльозами.»

(М. Рильський)

СИНИЙ ЗОШИТ

Ця книга — крихти одкровення, спостережень, зауваг і мудрих приписів, «кристали днів світлячих» чоловіка великого вродженого обдарування і світотворчого вишколу, якого називали «незнищеним стариком», карпатським Сократом, Вічником і Світованом. За сто літ він світ перейшов уздовж і вперек, торуючи дорогу до самого себе. Ці записи — те, що не ввійшло ні до Заповітів, ні до Сповіді на перевалі духу, ні до Штудій під небесним шатром.

Одна ярка стрижена повздовжніми смугами, друга — поперечними, у третьої пасма перепліталися, котрась — із кіскою ходить, чи з кучерявим борлаком, чи в залишених вовняних панчішках... Отара як писанка. Узав я Данила в допит:

«Як сю химерію розуміти?»

Чоловік здвигнув плечима:

«Та як... Скотинка, яка не є, — а Боже сотворіння. Чому б їм, як і нам, не мати бодай якусь свою відміну? Посмійся з мене, з дурного пастуха...»

«Ти не пастух, Даниле, — сказав я йому. — Ти — пастир».

Шукаймо владування на кожному ступі.

Дерево росте — для себе. Для себе цвіте косиця і співає птах. А нашим очам і душам від того тепло.

Можна робити щось для себе, але з таким сенсом, що се ще більше прислужиться іншим.

Золота тинь душі

Природа спершу нас кличе до життя. Потім кличе до росту, до знання, до втіх множення, до підйому, до мандрів, до спокою... І дає нам на те сили. А далі

чекає від нас віддавання. Бо природа як покликає, так і відкликає. Те, що візьмеш, колись треба вернути. От ми й вертаємо, віддаємо, а природа покволом забирає своє. Забирає дотла.

І залишиться лише те, що їй не належить: засів твого слова, твоєї любови. Золота тинь душі.

Сліпий не видить — і змирився з тим. Він усе навпомацки знаходить, силкується пізнати невидиме — і так живе, майже, як зрячий. Знаю я і глухих. Ті недочувають, сердяться на того, хто говорить тихо й невиразно. І домислюють собі недочуте... Ущербним простимо, та скільки так живуть, котрі з добрим слухом і здоровими очима! Самі собі більма ліплять і вигадують глухоту, щоб не чути голос правди.

Ліпше сліпота дії, ніж глухота обману.

Є гріхи і є огріхи. Перші заглушують ядучим бур'яном ниву життя душі, не дають сіяти Духу. А огріхи — непроорані частини поля. Так кажуть земледільці. І так могли б сказати сіячі поля духовного.

Зіб'єшся з борозни — порушиш межі.

Доброта, як сіль, як криця, як кремій, — має бути твердою.

Моє життя — як дикі черешні. Таке ж солодке, гірке і квасне водночас. І таке ж рясне та буйне. Я й сам приживався і пускав корінь там, де інші дерева не держалися. І споро ріс, і оббілював себе цвітом, і стягував у хребет духовного стовбура терпке вино землі, і відкрито родив для кожного голодного, прикривав бездомного...

Може, тому ягоди дикої черешні так мені смакують.

Кожда птиця своїм голосом щось виражає. Курка

журиться, когут нагадує, соловей тішиться, зозуля стверджує, зяблик нудиться, дятел рахує, сорока провіщає, сова страшить, орел застерігає, фазан сердиться, гуска гонориться, журавель жаліється, галка запитує, перепілка бідкається, дрізд заманує, кулик хвалиться, ворона кличе...

Кожда птиця своїм носиком живе.

Гілочку гортензії відлучив я з куща в парку і посадив на своїй Поповій горі. На третій рік вона врешті зацвіла. Та зовсім іншим цвітом — блідим, слабеньким, як у зотлілої онучки. Тут, у напівдикій діброві, на пісному, крем'янистому глинищі їй не вистачало поживи, тепла й рятівного поливу. Гортензія по тому ще рік-другий цвіла, правда, якось скупко, приховано, ганьбливо...

Так відцвітає жінка, якій не вистачає вітамінів любови.

«Діду, у вас добрий зір?» — питає мене онука моєї сестри.

«Добрий, — одказую. — Виджу на чотири п'яді вглиб землі».

«Діду, я серйозно. Чи можете вдіти нитку в голку?»

«Можу», — кажу і одним духом засиляю нитку із заплещеними очима.

«Як се ви так годні, діду?»

Далі буде!

Вітальна світлиця - «Перевесельце»!

<p>У с. Сомкова Долина відзначили: Болілий В'ячеслав Віталійович 11.04 – 60, Костенко Лідія Миколаївна 25.04 – 70, Катревич Ганна Іванівна 29.04 – 85!</p> <p>У Яблуневому відзначили вагомі дати: Лінкевич Віталій Федорович 08.04, Степанова Людмила Гнатівна 19.04 – 70, Бойко Ірина Миколаївна 21.04, Герасіка Ганна Петрівна 29.04 – 75, Кузькова Ганна Іванівна 06.04 – 85!</p> <p>Многая літа в мирі!</p>	<p>У Старій Оржиці відзначили: Швець Надія Анатоліївна 18.04, Коршак Любов Іванівна 23.04 – 65, Янгель Марія Миколаївна 17.04 – 70, Петя Ганна Федорівна 03.04 – 75!</p> <p>У Любомирівці святкували: Лагерчук Зінаїда Іванівна 05.04 – 65, Коршак Галина Михайлівна 01.04 – 75!</p> <p>У с. Семенівка відзначили: Божко Микола Степанович 15.04, Тимченко Тетяна Михайлівна 30.04 – 65!</p> <p>Многая літа!</p>	<p>У Студениках відзначили: Близнюк Григорій Ілліч 15.04, Ільєнко Іван Анатолійович 16.04 – 65, Полоз Надія Федорівна 01.04, Щербакова Катерина Степанівна 05.04, Красюк Любов Дмитрівна 08.04, Яковенко Раїса Порфирівна 17.04 – 75!</p> <p>Вікуйте у щасті!</p>	<p>У Новій Оржиці відзначали: Гур'янова Людмила Іванівна 07.04, Петренко Віталій Іванович 20.04 – 65, Савченко Лідія Іванівна 29.04 – 70!</p> <p>У селі Положаї зустріла ювілей: Богутіна Марія Олександрівна 13.04 – 70!</p> <p>Миру і довголіття!</p>	<p>У Паришкові святкували: Ріт Микола Антонович 09.04 – 75, Коротянська Галина Іванівна 08.04 – 85!</p> <p>Миру і щастя!</p>
<p>У Двірківщині святкували: Палляничко Анатолій Вікторович 17.04 – 60, Чепіга Людмила Миколаївна 13.04, Кучмій Людмила Степанівна 24.04 – 65, Костюк Наталія Іванівна 28.04 – 75, Хмельницька Ганна Іванівна 09.04, Габрієль Любов Максимівна 19.04 – 80!</p> <p>Миру і злагоди!</p>	<p>У с. Сотниківка зустрів ювілей Білько Олександр Іванович 21.04 – 60!</p> <p>У Козлові зустріла: Сербина Ганна Федорівна 03.04 – 75!</p> <p>Вікуйте у мирі і щасті!</p>	<p>У с. Вознесенське відзначали: Біловодський Леонід Миколайович 08.04 – 65, Климовська Віра Антонівна 28.04 – 90!</p> <p>Миру і довгого віку!</p>	<p>У Капустинцях святкували: Ротар Ганна Іванівна 01.04 – 75, Красножон Надія Іванівна 27.04 – 85!</p> <p>Миру і щастя!</p>	<p>У Русанові святкували: Рак Віра Іванівна 27.04 – 65, Божук Степан Михайлович 07.04 – 70, Соловей Марія Петрівна 12.04 – 75!</p> <p>Миру і долі!</p>

Керівництво та працівники Групи Компаній «Нива Переяславщини» щиро, з роси і води зичать пайовикам-ювілярам многая літа, тепла від сонця і людей! А «Перевесло» запрошує вас надсилати на електронну адресу pereveslo@ukr.net або передавати привітання через відповідальних по населених пунктах - для пайовиків безкоштовні!

Календар магнітних бур на травень 2026: 1–4 травня: можливі слабкі коливання. 10–14 травня: хвиля геомагнітної активності. 16–18 травня: з ймовірними магнітними бурями. 20–23 травня: пора може бути напруженою. 27–30 травня: ризик геомагнітних збурень.

Міжрайонний інформаційний бюлетень
Групи компаній «Нива Переяславщини»
Розповсюджується на Бориспільський та
Броварський райони Київської області.
Віддруковано - ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»
Наклад- 3200 примірників

08420, Україна
Київська обл., Бориспільський р-н,
с. Переяславське, вул. Привокзальна, 2
<http://niva-group.com>
Матеріали номера підготувала Г. Третяк
Редагування і верстка - М. Нанінець